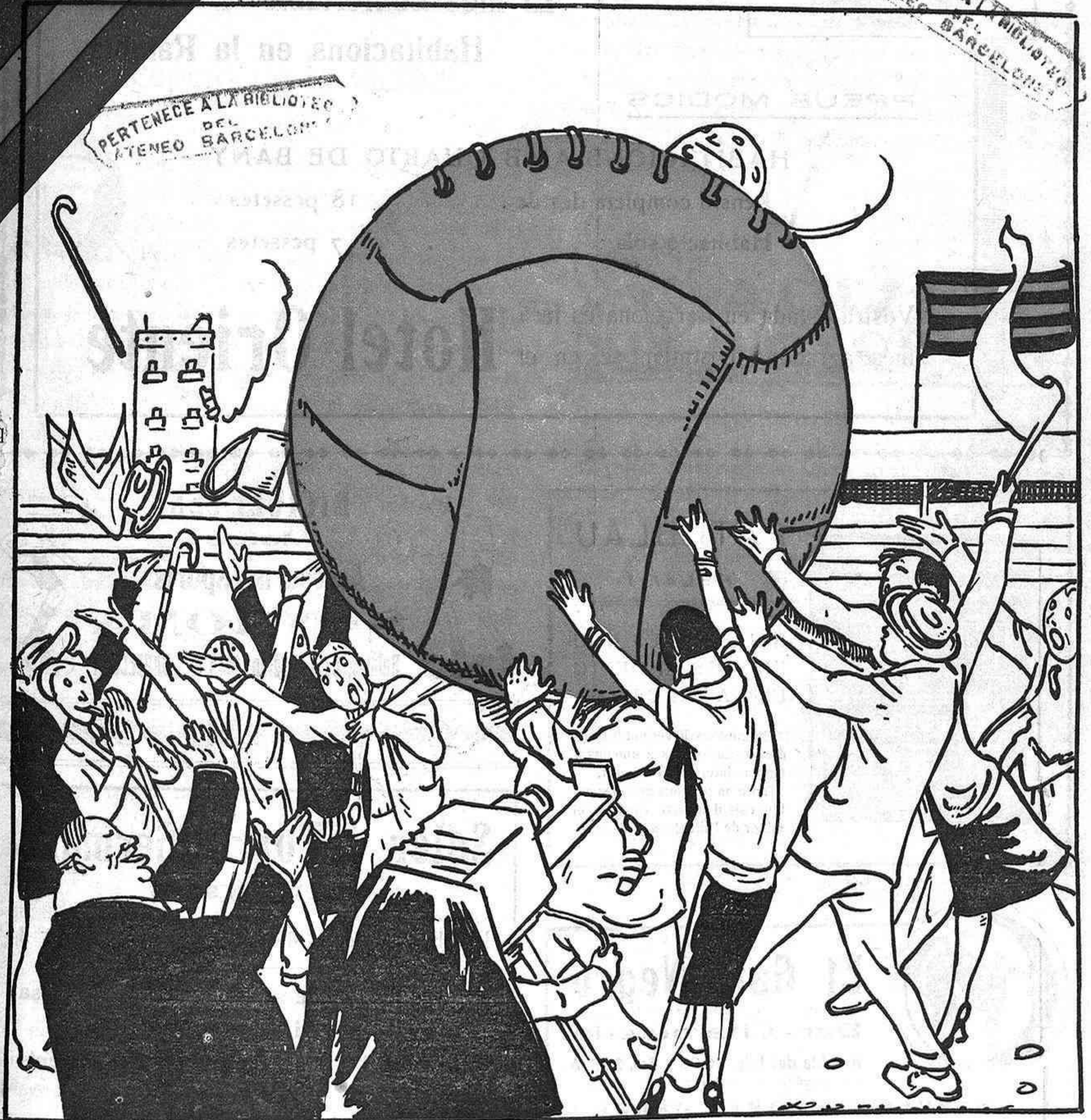

Barcelona 15 de maig de 1925

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVIII Número 2410 15 cèntims — Atrassats 30

LA GLÒRIA DE LA SETMANA

—Visca la nostra pilota!

Recentment reformat pels seus nous propietaris

El més cèntric

El més confortable

Habitacions en la Rambla

PREUS MODICS

HABITACIONS AMB QUARTO DE BANY

Pensió completa des de 18 pessetes

Habitació sola 7 pessetes

Vostra estada en Barcelona es farà
més agradable hostatjant-se en el

Hotel Oriente

PATI BLAU

PELAI, 1

**SALÓ EL MÉS NOU
EL MÉS HIGIENIC
ÚNIC A BARCELONA**

Elegant sessió vermut tots els dies festius de 12 a 2, amenitzat amb un interessant concert.

Tothom pregonja que el succulent cafè d'aquesta casa, és el millor de Barcelona.

BICICLETES

Motos

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

Soler i Torra Germans

BANQUERS

Rambla d'Estudis n.º 11 i 13 i Bonsuccès, n.º 1 y 3

Compra i venda de valors - Ordres de Borsa

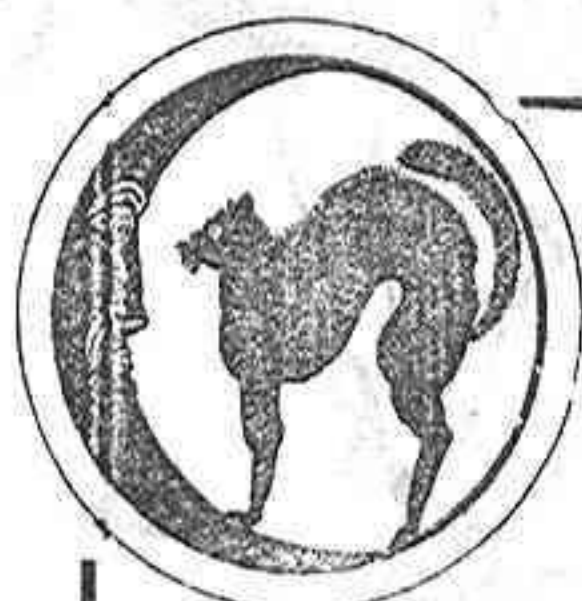
Canvi de monedes

Girs sobre l'estranger - Comptes corrents

Admetem dipòsits de valors en custòdia

Facilem OR per a pagaments a DUANES

NOTA IMPORTANT: Revisem curosament les amortitzacions

El Gato Negro

Bar - Charcuterie

Rambla del Mig, 36-38 - Tel. 2290 A

SERVEI DE PRIMER ORDRE

Única Casa amb servei de CAFE-EXPRES per a tot el públic

PREUS MODERATS

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

La recepció de la victòria

Quants érem el dimarts a la nit a rebre al *Barcelona* i al *Júpiter*? Erem... X, és a dir, l'incalculable. Agafeu an el vostre amic Pere, Pau o Lluís, barcelonista, i multipliqueu-lo per cent mil. No, no rebaixem ni un. Mai, en cap rebuda, hem presenciat lo del dimarts. Seria en Salmerón —i ho era, naturalment— an en Samitier, i en Lerroux an en Sagi, i en Cambó a l'Alcàntara, però ni en les hores més triomfals aconseguiren aplegar el poble dens i joïos que aplegaren els campions.

Eren mil autos. Eren mil botzines. Eren mil sirenes. Eren mil instruments musicals estrambòtics. Eren deu mil, vint mil banderetes. Eren tots els balcons oberts a mitja nit, per a que les lluminàries familiars fossin lluminàries triomfals. Eren cent mil boques cridant. Eren dues centes mil mans aplaudint. Eren... Un vell amic se'ns va aproximar i al sentir que li deiem: "Això és enorme", amb veu una mica misteriosa ens respongué: "Això és Catalunya."

I sobretot la barreja de passió i de broma. No era la rebuda solemne, a la romana, sinó l'imponent, però divertida rebuda a la catalana. Semblava una nit de revetlla i una nit patriòtica, unes hores de passió i unes hores de barrila. Semblava una *Kermesse* belga. Semblava la nit de l'armistici a París, distàncies respectades. Uns portaven banderetes, altres papers amb els colors dels clubs enganxats als barrets, altres *salakoff*, altres instruments musicals, formant deu o dotze "murgues"...

A l'últim havíem perdut la serietat, i la por al ridícul, i el posar cara grave i l'inflar el pit. Cridàvem, però rient. Vitorejàvem, pero alegres. En lloc de cantar cançons d'enyorament, la multitud s'havia empescat cançons grotesques:

*Escarbat bum-bum,
Dos a zero, dos a zero,
Escarbat bum-bum
Dos a zero i quatre a un.*

Però grotesca i tot es cantava com un himne. Sortia *L'escarbat bum-bum...* semblant a una *Marsellesa*, i també com en la *Marsellesa*, d'en Gustau Doré, cantava l'intel·lectual i l'obrer i les grans senyores que havien arrengrerat els seus autos i les menestres que semblaven que acabaven de sortir del taller, el senyors Esteves i el trinxa.

Ni digui ningú que era excessiu. Tots els pobles se'ls estimen els seus campions. Si a Londres arribessin vencedors de les Olimpíades els jugadors anglesos, fins els reis haurien anat a rebre'ls.

PARADOX

FUTBOL

El passat diumenge a les set de la tarda plovia. No fem notar això perquè sigui res d'estrany. Plou molts diumenges. Com tampoc és estrany que, plovent, la Rambla estés plena de paraigües.

L'estrany és que aquests paraigües estaven aturats; aturats davant la pissarra de *Las Noticias*. L'estrany era que dessota aquests paraigües en sortien crits i visques entusiastes.

Els tramvies no podien caminar de la gentada. Els crits seguien, acompanyats de picaments de mans.

—Què és això?—preguntà un senyor a un altre, a la plataforma d'un tranvia.

—No ho sé.

—Criden molt!

—Deuen estar enfadats!

—No: sembla que estan contents.

—Ah! Sí! És el futbol! El *Barcelona* ha guanyat el Campionat!

—Home, i per les pilotes tanta alegria?

—Es que avui el problema més vital és un problema de pilotes.

Cant tu e ques

Qui ha dit que la nostra ciutat sembla sudamericana? Qui és que coneix l'Amèrica de baix i diu això, i qui és que no coneix la de baix, la de dalt ni la del mig i també ho diu? Val més no averiguar-ho. No hi ha res que costi tant de perdonar com la franquesa impertinent, i les impertinències... Déu ens en guard. No voldria molestar.

Ara que, sense molèsties, podem averiguar que la ciutat més sudamericana de Sudamèrica és Buenos Aires. Per això té el seu continent el mateix significat que aquí a Europa hi té París. Doncs, els barris centrals de París, d'allí, com els de París d'aquí, són molt semblants als barris centrals de totes les ciutats habitades per gent que mengi macarrons amb forquilla: cops de botzina, edificis grans, gent atrafegada, molt paper imprès i molts anuncis lluminosos cap al tard. Heu's aquí un aspecte del sudamericanisme.

Amb aquest aspecte, però, no en tindriem prou per a treure en clar el sudamericanisme de Sudamèrica ni el d'enlloc. Sudamèrica no és pas això. Buenos Aires no és pas solament el carrer Llibertat amb els israelites que esperen la víctima desesperada, mig amagats com fures per darrera els taulells de les compra-ventes, ni és pas solament el barri bancari de part d'amunt de l'ex passeig de Juliol, el grandios planter de Bancs que creix al voltant de la Borsa, com els bolets al peu d'un pi. No, senyors.

La música popular de les *milongas* que s'escriuen per allí, i que trastornen al món de la ballaruga, de la galanteria i de l'art per aquí, les *païades* de contrapunt amb els epigrames improvisats com al temps del Romancer, el públic que s'apassiona amb el duel artístic del *païador*, i que arriba a les mans, els pinxos de Barraques que maten per amor, com a Andalusia, i els *maleros* que roben per tal de poguer passar tot el dia cantant *vidalitas* sota un salzer d'un pati enrajolat amb mosaic, amb el pou i la parra com a Andalusia, tot això és també Sudamèrica.

El Migdia americà és prop-parent del Migdia espanyol; la ciutat del Plata és neboda de la ciutat de Sèneca de les cases retretes, blanques i netes com una tofa de neu. Els cordovesos i els portenys tenen el sudamericanisme de la netedat urbana. Nosaltres no, ni ganes. Els andalusos i els criollos són cosins-germans: els andalusos i nosaltres som coneguts com estadants d'un mateix hostal.

La gent de la plata té la mania de guanyar diners per a malgastar-los en un sibirisme de bar i de vicis domèstics, sense pensar gaire en la vellesa. La guardiola del senyor Esteve no té gaires adeptes per allí. Els criollos són amics de cantar amb l'ai al cor, la guitarra als dits i l'eina a la butxaca. Els seus *tangos* parlen sempre de la borratxera, de les passions i de sang i fetge; els seus sainets es fan amb una dona nemòtica que es deixa arrastrar al fang per la sensualitat del ball i d'un perdut que gasta ganivet de molles. I si no hi ha *toros* és per l'oposició de l'Estat, no pas per la del poble genuí.

Voleu dir-me on ho tenim nosaltres tot això? Jo confesso que no sé veure-ho. Potser per a comprendre el nostre sudamericanisme s'ha de tenir el do de sapiguer definir el caràcter valent-se de l'anàlisi de l'arquitectura dels edificis comercials i de la geometria de l'Aixamplis. Si és així, haig de dir amb franquesa que també em domina la suggestió psico-arquitectònica. Sí, senyors; passant pel carrer d'Aragó em sembla palpar l'esperit americà, de la mateixa manera que al pujar les escales de la Seu em sem-

bla que haig de topar amb avilesos, i a l'usar el *Metro* m'estranya no trobar algun conegut de Bookling, i al pujar i baixar per les muntanyes russes de les places del centre em crec—si vull—que faig turisme per Suïssa. Totes les suggestions són certes i poden trobar-se sense esforç per aquí. Totes menys una: la del sudamericanisme de la netedat urbana. Aquesta sí que no pot trobar-se enlloc de Barcelona, ni tapant-se els ulls i el nas.

TANYUS

Cant humà

Es mon amor fulgent de puritat
i en tot contorn hi trob la comparança;
és mon amor ple d'immortalitat
i el viure cada instant em don gaubança.

Es mon amor més esperit que carn
i carn i esperit fan junts la seva via.
Si no s'acabés mai eix viure delectant
quin dolç aquietament en mi hi hauria!

Mes, ai, bé sé que ha de venir la Mort
i he de deixar per sempre més les coses.
Senyor, torneu a oblit aquest record
i feu-me fort.

Feu que en mi hi hagi tremolors de roses
en l'hora santa de l'amor. I si
voleu donar-me benaventurança
per lo poquet que us he sabut servi,
deixeu que em quedi sempre més aquí,
que el món no em cansa.

M'heu fet conscienc de tota cosa bella,
m'heu dat amor fins a defalliment
sóc benejat de tanta meravella
que es mou davant mos ulls a tot moment.
Deixeu-me-la gosar eternament!

Si haig dolor, fins la dolor me plau;
jo estimo el món amb cinc sentits carnals
i en tot hi trob un benestar suau.
Oh, si fos immortal entre els mortals!

Feu, oh Senyor, que el meu desig fulguiri
i que no pensi mai en més enllà
i quan mon cos apesarat s'aturi
un nou camí torneu-li a senyalà.

Oh, si la fi fos el començament
de viure en aquest món eternament!

SALVADOR PERARNAU

MEZQUITA
ALMER

LA VIDA ÉS FÁCIL

- Caram! Quin collaret, noia! Què et costa?
- El meu honor.
- Si que l'has pagat baratol

GLOSARI

DE LA MORALITAT

Us estranyarà que nosaltres abominem de la manca de moralitat, no? Nosaltres tenim fama de poques-vergonyes, o, si ho volem atenuar, d'amorals. Però encara que en tinguem la fama, no en som. Paraula. El que hi ha és que ens han penjat el cartellet.

Però això mereix una explicació apart. A cada home li pengen un cartellet: un cartellet de savi o de ximple, o de gandul, o de viu, o de fresc,, etc., etc. El difícil és despenjar-se'l aquest cartellet, després. Facis el que facis no t'el treuràs de sobre. Només hi ha un medi de deslliurar-se: que us oblidin, que no es recordin més de vosaltres. Llavors podeu llençar el ditxós cartellet. Mentrestant, no.

Nosaltres, per desgràcia, encara el portem. Per això us ha d'estranyar que abominem de la immoralitat. N'abominem no per una raó ètica—encara que també per una raó ètica—sinó per una raó estètica. Nosaltres acabem d'arribar de París. A París hem vist una revista—aquest gènere vil que amb tant èxit conreen tots els sabaters, fusters i

oficinistes que en el mundo han sido—. Aquesta revista que hem vist a Folies Bergere, no era més que l'exaltació d'això que alguns escriptors beneïts coneixen per galanteria. Aquesta revista no era més que llençar grapats de carn de dona—carn un xic faisandée—al públic. Aquesta revista no era més que la llibertat del llombrigo

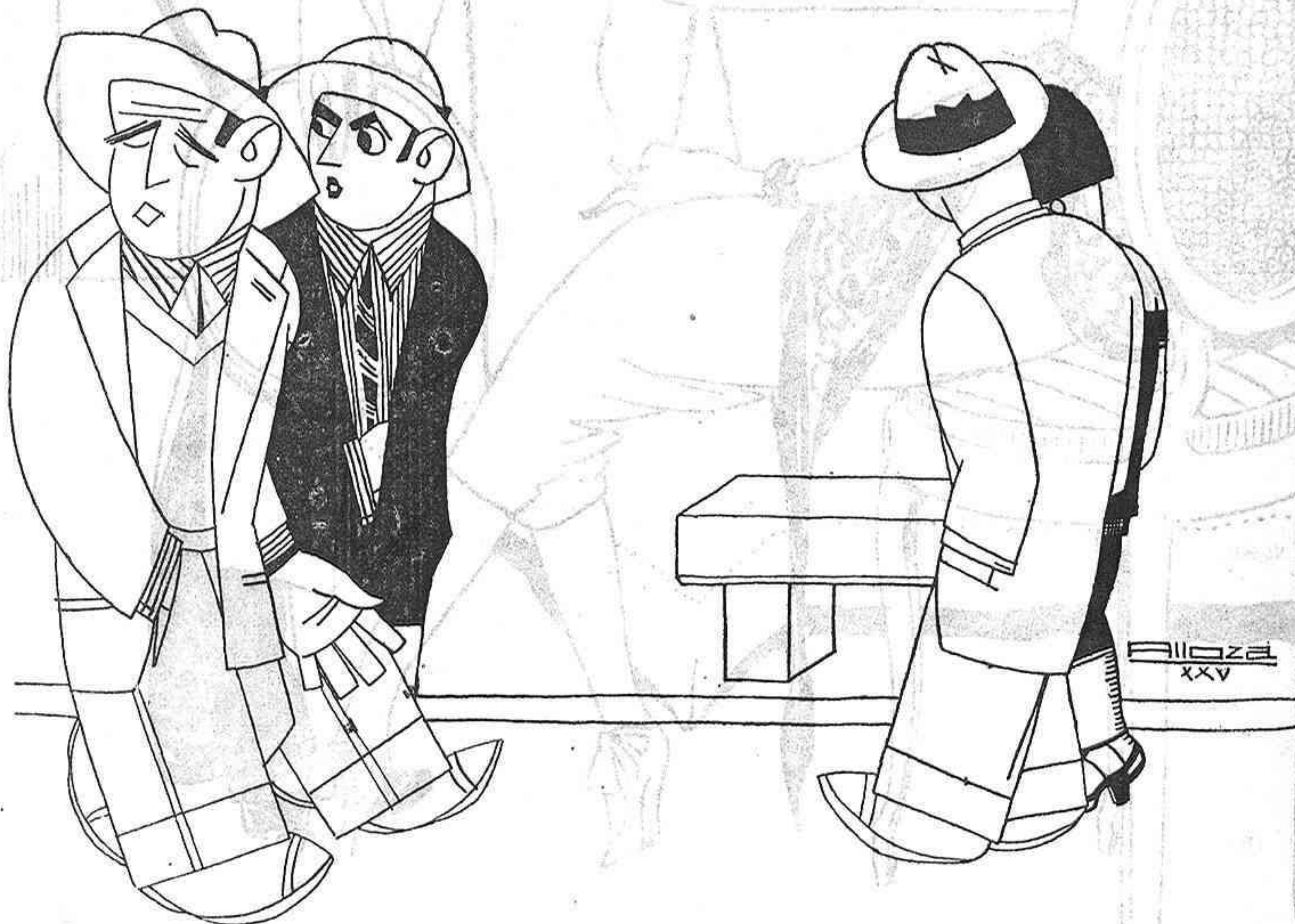
L'espectacle aquest, segons uns quants animals que es creuen persones perquè mengen amb cullera i forquilla, tenia una gran distinció, una gran elegància. A nosaltres ens ha semblat una elegància, una distinció de prostíbul; una elegància, una distinció, per a metecs, per a fabricants enriquits, robant, amb la guerra.

La nostra és una època més vil que la de la Roma de la decadència. Es l'època de la revue—així en francès que fa més sanyó—dels cabells a la garçonne, de la literatura porca, vil, llindant, amb la deliquescència; de l'imbècil teatre dit del bulevard; del dancin, del cabaret i del music-hall: tres ximpleries i una sola desgràcia de la gran guerra—gran per què?—; del jazz-band, de la cocaïna, de la morfina i d'altres ximpleries per a la gent ximple; del feixisme i de la covardia.

Diuen que hi ha una Providència—no massa benigna—. Aquesta Providència va ésser pluja de foc damunt Gomorra o Sodoma, no sabem fixament quin dels dos pobles: no hi estem gaire forts en geografia bíblica.

Que plourà, doncs, ara, sobre nosaltres, Senyor?

VIRAI

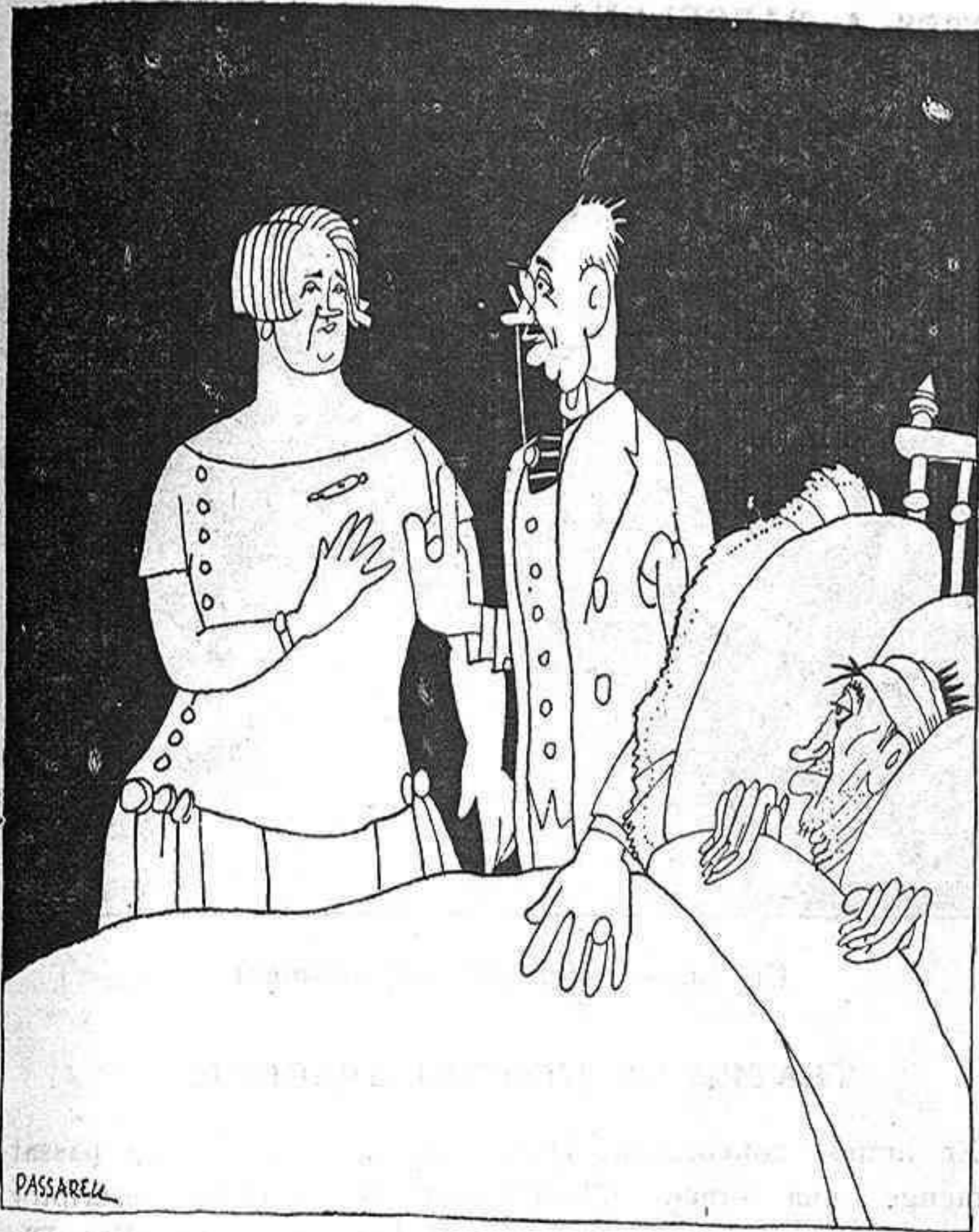

ELS SENTIMENTALS

—Quina llàstima em fan aquestes parelles d'enamorats!

—I aixó?

—Sí, home, perquè amb l'impost de solteria i les dones regidores, desapareixeran!

ELS "SPORTMENS"

—I doncs, què té aquest pobre home?

—Un cansanci! Va estar sis dies en Studebaker de venir d'Arenys a Barcelona.

TELO ENLAIRE

LICEU

Llàstima que l'actuació dels Ballets russos hagi sigut tan curta. I llàstima que hagin sigut tan poques les estrenes que ens ha donat: tres o quatre...

Perquè l'espectacle del Ballet Rus—que no ha passat de moda, com tants altres espectacles cabots—sempre ens sap a poca cosa, sempre en voldríem més.

Té la magnificència i el bon gust que tantes coses tenien abans de la guerra. Aquest bon gust, aquesta magnificència s'han traduït—mal traduït—en coses i persones gens edificants: les garçonnières, la Tórtola València, l'inevitable quadro persa de totes les revistes...

No obstant això, beneïm sempre la vinguda dels Ballets Russos a Barcelona encara que, com aquesta vegada, estrenin coses de tan poca consistència plàstica i lírica com *Le lac des cygnes*.

ROMEA

El senyor Josep Maria de Segarra, un dels joves autors més considerats i de més valor en el nostre teatre, ha adaptat una comèdia de Molière: *Georges Dandin, ou le marí confondu*. El senyor Josep Maria de Segarra titula aquesta adaptació *El senyor Pupurull*.

No comprenem, francament, com al senyor de Segarra se li ha acudit aquesta adaptació. O és que no sap el senyor de Segarra que voler esmenar la plana a Molière, voler corretgir-lo, és una incorrecció gens simpàtica?

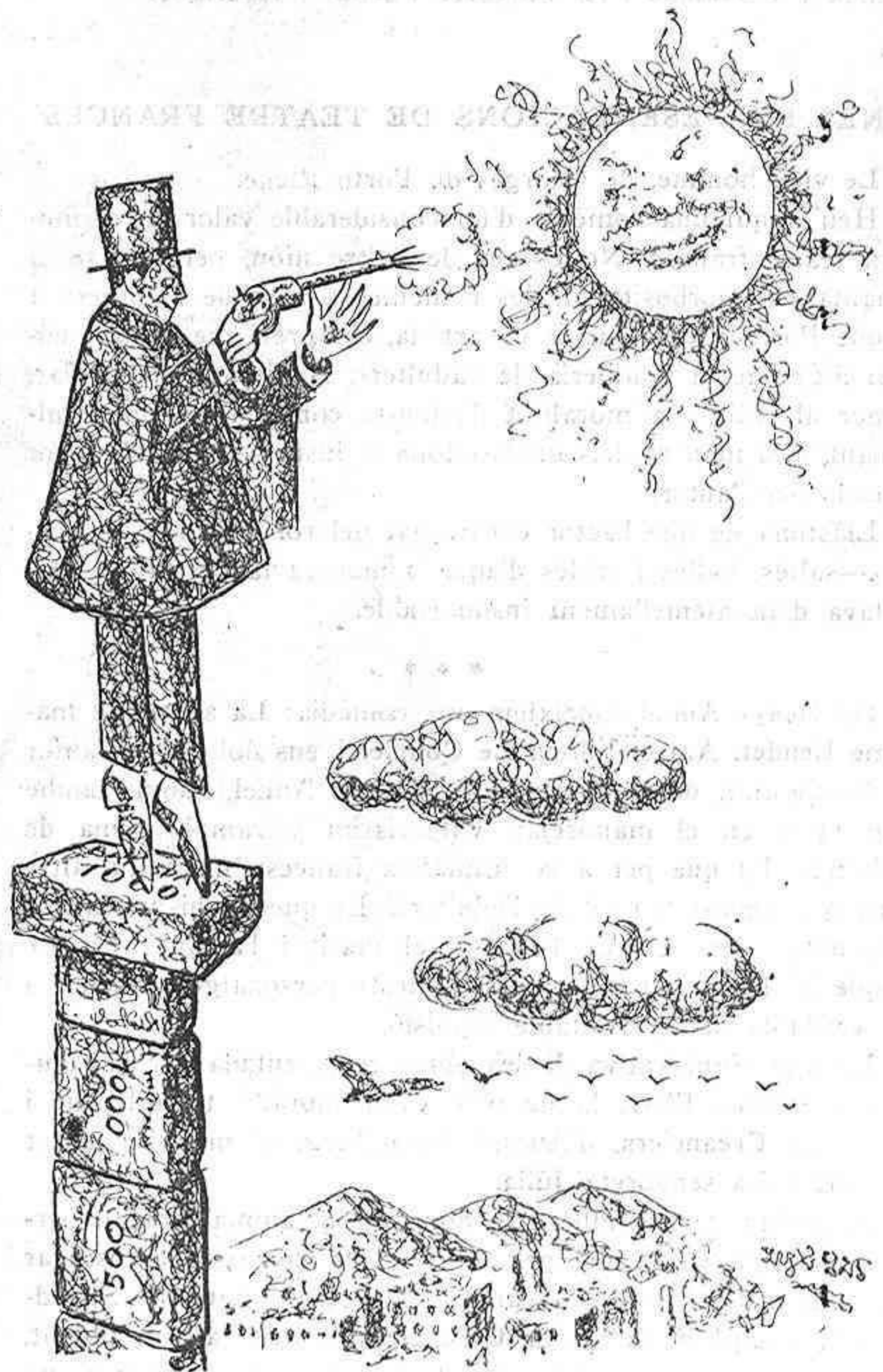
Home, per l'amor de Déu, senyor de Segarra! Aquestes rebequeries—adaptar a Molière—no es poden permetre ni a vostè. Com no es pot permetre que uns nobles parlin un llenguatge tan baix, tan groller i poca-solta.

Esperem, senyor Josep Maria de Segarra, que no hi tornarà mai més. Dongui'ns comèdies originals, que les hi aplaudiràn—com sempre hem fet—i no adaptacions de Molière.

El treball dels actors—els senyors Aymerich, Gómez, Montero, Teixidó; les senyores Fornés, Xatart, Rodríguez—voluntariós i valent, no pogué evitar que el públic rebés l'obra amb manifesta hostilitat.

L'enamorat és una comèdia en un acte que ha escrit en Lluís Capdevila. No té cap transcendència, però tampoc n'ha de tenir cap. O és que aquí tot ha d'ésser transcendental? No hi passa res, o hi passa molt poca cosa: el just, el precís. No és, com es podria esperar, una obra d'avantguarda, una obra escrita d'una manera gentilment revolucionària. No: és una comèdia blanca, una comèdia que no ofèn les bones costums ni els mals sentiments del públic.

Però té el que tenen poques comèdies del nostre teatre—en el que per a fer riure a la gent, s'ha de posar en ridícul al pagès—; té un aire senyor, una gràcia elegant, de bon to. Ja és tenir.

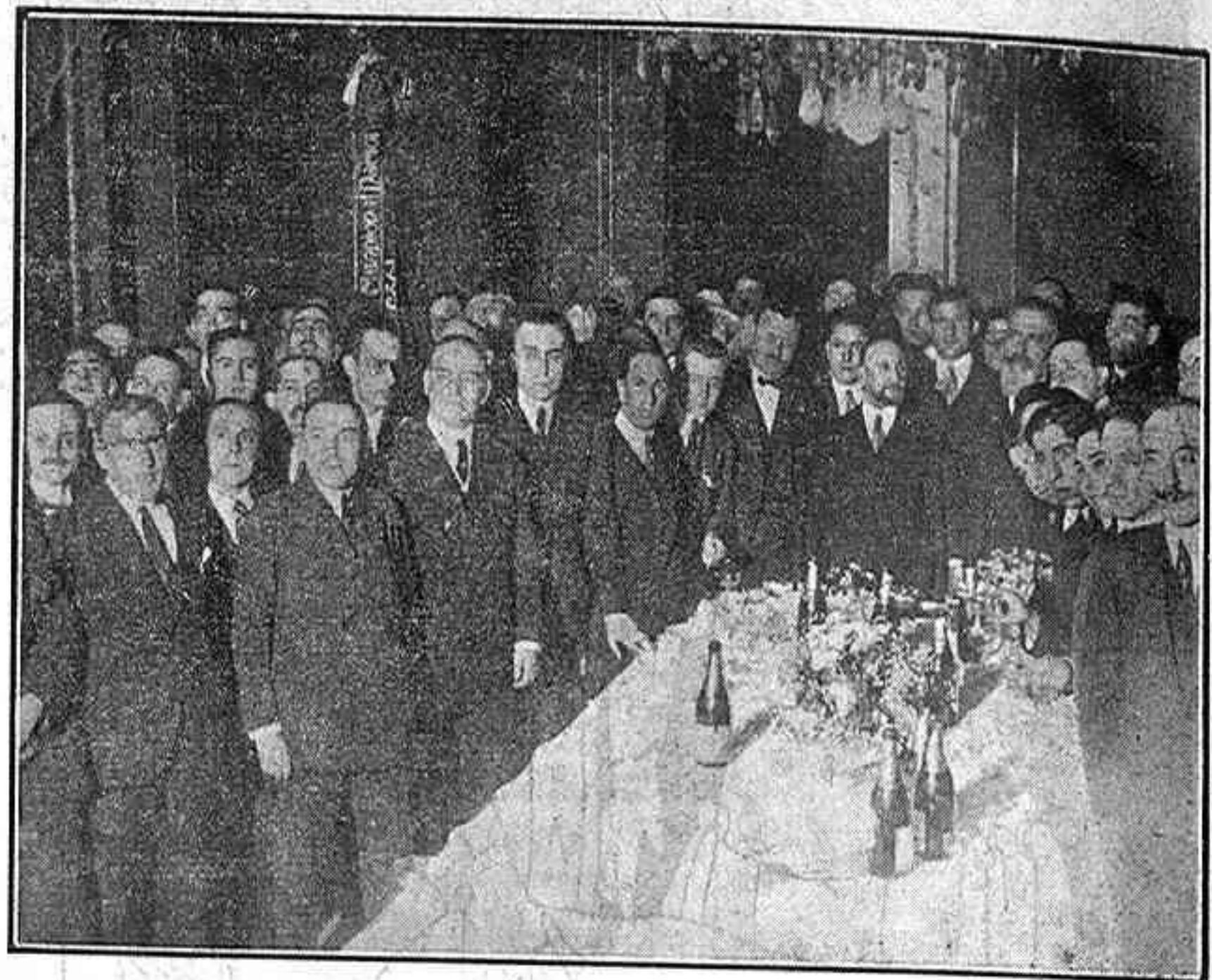
EL CAPITALISME

—El millor serà matar el sol, perquè tan a prop d'ell em fondria amb milions i tot.

L'ARRIBADA DELS FUTBOLISTES A BARCELONA

A Casa la Ciutat

El "lunch" ofert per l'Ajuntament

En la interpretació es distingiren els senyors Aymerich, Gómez y Ferrándiz i les senyores Fornés i Rodríguez.

S. P.

UNES REPRESENTACIONS DE TEATRE FRANCES

Le vieil homme, de Georges de Porto Riche.

Heu's aquí una comèdia d'un considerable valor en el modern teatre francès. No és res de l'altre món, però no té la banalitat, la morbositat de les comèdies a base de l'adulteri. I és que Porto Riche, que és un artista, comprèn que hi ha quelcom més que la ximpleria de l'adulteri: la dignitat de la llar, l'amor als fills. La moralitat d'aquesta comèdia—terrible, fulminant, a la manera dels grecs—dóna la justa sensació d'horror cercada per l'autor.

Llàstima de què l'actor encarregat del rol de fill—un galan jove—saltés, ballés i cridés d'aquella manera tan estranya. Resultava d'un afemellament insuportable.

* * *

De Denys Amiel coneixíem una comèdia: *La souriante madame Beudet*. Ara ens dóna *Le Couple*. I ens dol que un autor de la dignitat, de la sobrietat de Denys Amiel, caigui també com tants en el manosejat, vulgaríssim y rampló tema de l'adulteri. Es que per a la dramàtica francesa no hi ha altre tema que aquest tan vil de l'adulteri? Es que no hi han altres personatges que els de l'esposa, el marit i l'amant? En *Le couple* hi ha moments en que aquests personatges arriben a fer veritable fàstic, veritable repulsió.

La més significativa de les obres representada per la companyia France Ellys, la de més valor moral i teatral, ètic i estètic és *Créanciers*, d'August Strindberg, el magnífic autor de *Pare* i *La senyoreta Júlia*.

En l'obra de Strindberg la dona és un animal dolent, pervers, sensual, capaç de, pel sol pler de deixar-se arrossegar pels seus instints, totes les canallades. Potser tingui raó Strindberg. Qui sap! El diàleg de *Créanciers* és dur, tallant, fiblant, cruel. Els personatges—que són tres durant els dos actes—no diuen més que el precís, que ço que han de dir. Però ho diuen d'una manera superba i magnífica.

La senyora France Ellys és una de les millors actrius franceses que hem vist de fa molts anys. Es intelligent, comprensiva, sòbria, justa, ductilíssima. El senyor Vargas, un actor molt discret i aplomat.

TEATRE DE L'ORFEO GRACIENC

En aquest concorregut teatre tingué lloc, el prop passat diumenge, una funció d'homenatge al venerable escriptor N'Apeles Mestres, representant-se-li les seves comèdies *Els sense cor* i *La barca dels afligits*.

Ambdues foren interpretades per la Companyia Claramunt Adrià amb tot carinyo, tant, que al públic li semblaren veritables estrenes i no cal dir que tots els actes foren xardorosament aplaudits, obligant a eixir a escena a l'eximi poeta, qui fou objecte de perllongades ovacions.

En resum, un homenatge ben merescut per l'Apeles Mestres i un èxit més per a la Companyia Claramunt-Adrià.

* * *

Sembla que, per fi, és un fet l'arrendament del coliseu "Pompeya" per la companyia Claramunt-Adrià, amb el lloable intent d'intensificar la seva actuació en pro del Teatre Català. Com és natural, això representa un esforç de consideració per part de dita companyia—a la qual no li manca, en veritat, entusiasme i fe—i cal, doncs, que tots els veritables amants del nostre teatre mirin d'apoiar-la tot el possible, per tal de què aqueix esforç no resulti estèril, al contrari, que d'aqueixa nova actuació n'esdevingui ben prompte el sospirat miracle del ressorgiment definitiu del Teatre Català.

SALA MOZART

El vinent diumenge tindrà lloc en la "Sala Mozart", a les cinc de la tarda, el tercer recital de piano a càrrec de la senyoreta Maria Carratalà, donant la primera manifestació de la moderna escola musical catalana. El programa selectíssim el componen obres dels eminents músics nostrats Lluís Millet, A. Noguera, F. Pedrell, F. Monpou, E. Morera, R. Gerhard, J. Albéniz y J. Pahisa.

Promet ésser una festa musical de molt interès i de veritable esplai pels amants de l'art divina.

PER A ACABAR

Com de les obres no se'n pot parlar amb massa lleugeresa—tal com és costum parlar-ne aquí—i aquesta crònica es feia interminable, deixem d'ocupar-nos de *Torre de marfil*, una comèdia molt agradable de Martínez Sierra, i de *La virtud sospechosa*, comèdia molt pesada d'en Benavente Ho farem la setmana entrant.

BOB

PREPARATIUS

—Apa, noi, que altra vegada t'arriba la teva hora.

Història de còmics

Ell no es deia Oliveras, però nosaltres—buscant un semblant al seu cognom—li direm Oliveras. Potser vostès no el coneixeran. Vet aquí les senyes, per si el coneixen: és petit, pràmet, escàs de cabells, té un cap com un cigró.

Com a tenor és una granota. Com a còmic una funerària. Té la mateixa intel·ligència que una regadora: malgrat això és director—o es creu ésser-ho—de companyies. No té cap mena de gràcia: però balla com una baldufa. I el ball es veu que és una cosa molt transcendental en l'opereta. Aquests senyor Oliveras ja fa alguns anys que vivia amb una senyora, tiple del teatre d'opereta també i coneguda pel seu mal gènit. Per què tenia mal gènit la senyora tiple? Pel senyor tenor còmic! Sí, senyors: ella tenia uns quants anys més que ell—no gaires—i n'estava enamorada. Que hi voleu fer! Les dones són tan ximpls, que fins s'enamoren de tenors còmics. Ell, en canvi, no anava més que de *cara al calaix*. Perquè ella tenia

diners: vuitanta mil duros en efectiu, vuitanta mil més, potser, en joies.

L'home, el senyor Oliveras, amb els diners de la senyora, anava fent, anava tirant de la rifeta. Fins que, en complicitat amb un altre senyor, organitzaren una *tournee* per Egipte, Asia, Africa i Amèrica del Nord.

I el tenor còmic, el senyor Oliveras, pensà:

—Això és el cel obert! Ara em faré famós a tot el món! Ara que ella és pobra, seré ric!

I ha abandonat a la dona que l'ha mantingut durant deu o dotze anys. I l'ha abandonat a Barcelona, deixant-la sense un clau.

Ara seria l'hora de què una empresa la contractés. Ho necessita més que mai. I seria una lliçó de companyerisme i de bondat.

Eh, quina història de còmics? Eh, quin fàstic fà?

**Aquest número ha passat per la prèvia
censura militar**

COSES DE MALLORCA

—A sa meva terra hi ha un que es diu Pérez i no s'en vol dir.

—Doncs, que es posi Pau, que li caurà millor.

DEPORTS

FUTBOL

CAMPIONS!...

Deu de maig de 1925! Dada gloriosa entre les més glorioses de la història deportiva de Catalunya. Això representa el fet brillant realitzat per dos clubs de futbol, essencialment catalans, el "F. C. Barcelona" i el "C. D. Júpiter", al conquerir el títol de campions d'Espanya del grups a que pertanyen. I a l'aconseguir-lo ho han fet de manera que llurs superioritats sobre els respectius contraris, l'"Arenas" de Guecho i l'"Athletic" de Gijón, es manifestés clarament, rotundament. Així ho han assegurat tots els crítics i tots els aficionats que presenciaren les lluites, que podran desmentir—si la força dels fets ja no fos més que suficient—an aquells que quan darrerament parlaven del futbol català ho feien en forma que l'allunyava del lloc a que va sapiguer arribar i que—per damunt de tots els obstacles i contrarietats que se li han pogut, sinó oposar, almenys presentar—ha demostrat sapiguer mantenir...

Pas als nostres colors! Glòria al nostre futbol, que ha sapigut portar-nos la que representa la conquesta del cobdiciat títol!

Podem i devem sentir-nos orgullosos dels nostres representants. Nosaltres almenys ho estem...

Sevilla, l'ànima d'Andalusia, que ha vibrat plena del fervorós entusiasme per la magnificència del joc dels vencedors, ha vist el triomf dels colors blau-grana. València, la terra de les flors, però que en aquesta ocasió no ha oferit més que les punxes, ha vist els del "Júpiter".

Els historials brillantíssims d'uns i altres s'han enriquit amb una pàgina més d'or...

Visca el "F. C. Barcelona"!

Visca el "C. D. Júpiter"!

Hurra pels campions d'Espanya!

La "Unió S. de Sans" ha rebut la visita de la Selecció canària. El públic que acudí al camp dels "unionistes" no fou nombros com calia esperar, i ho sentim. Ho sentim perquè molts—tots els que no hi anaren—devien creure que els canaris cantarien com a grills. Però s'equivocaren; aquesta selecció que hem vist és una selecció de canaris flautes, ço que vol dir capaç de cantar tan fort i formant un conjunt tan harmoniós que hom s'hi extasia. Així no fou estrany que si en el primer partit no pogueren entonar el cant de la victòria—la pluja que caigué devia entristir-los—en el segon, el sol els alegrà i els "pinyols" que llençaren senyalaren llur triomf sobre els de Sans, que certament no arribaren a entusiasmar-nos en llurs actuacions.

Els resultats foren de 1 a 0 favorable als propietaris del camp, el del primer encontre, i de 2 a 1, la avantatge pels visitants, el del segon.

Es distingiren en Pedret pels "unionistes". Per la selecció en Padrón, un canari que no ens estranyaria se'l volgués deixar engabiàt a casa.

El proper diumenge a la nit es celebrarà un gran banquet en commemoració del triomf obtingut pel "Futbol Club Barcelona", avui campió d'Espanya. El banquet serà servit en el magnífic saló de festes que en tal diada inaugurarà la "Granja Royal Oriente", instalada en el mateix edifici de l'Hotel, un dels més elegants i confortables d'Europa.

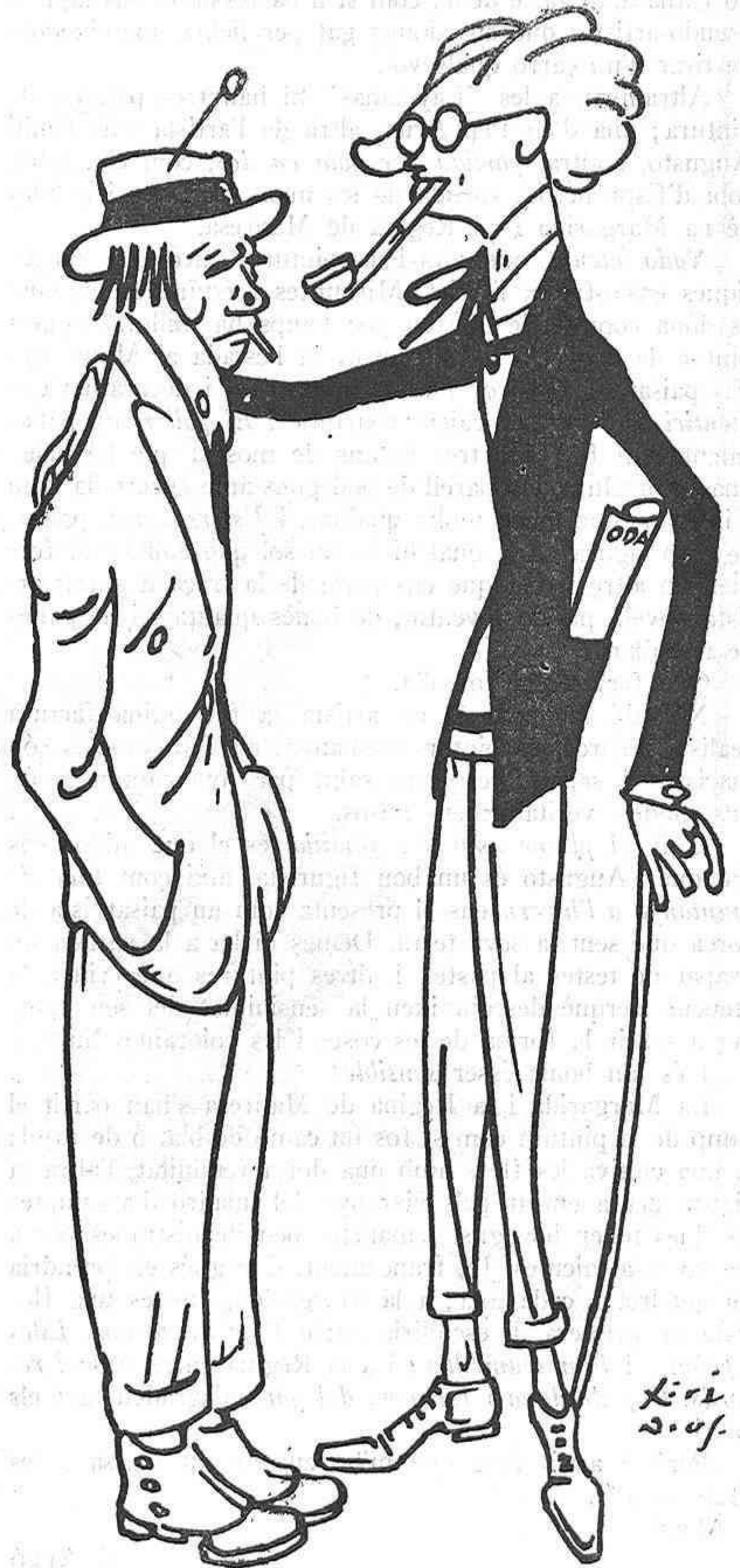
Trobem que els futbolistes no podien escollir lloc millor.

FERRÁN

El pobre guàrdia...

Ha estat l'epitafi que Barcelona ha posat al guàrdia Langa, fusellat el diumenge al camp de la Bota. Havia mort, havia caigut en delictes de sang i de disciplina, però les circumstàncies de la seva vida dolorosa feren que la pietat popular l'acompanyés.

Sigui's permès afegir a la popular la nostra pietat. Enemics de la pena de mort, ho som més quan concretament aquesta pena arriba a fatalitats implacables. Som poble i sentim com el poble. Per això posem an aquí la nostra compassió pel pobre guàrdia fusellat.

ELS POBRES POETES

—Noi, aquest any tampoc tindrem Jocs Florals.

—Ens haurem de fer futbolistes.

Xiri
2007

POCA COSA DE NOU

Les exposicions artístiques s'han encallat. Aquesta setmana només a les "Galerías Layetanas" s'hi troben novetats, per cert ben escaïentes.

Jo no ho sé que ho fa, però enguany el carro de l'art no rutlla amb gaire delit; com si li barressin el pas aquells pseudo-artistes que ens donen gat per llebre, mereixedors de tirar d'un carro qualsevol.

Altrament, a les "Layetanas" hi han tres parades de pintura; una d'en Pep Ariet, altra de l'artista suís Emili Augusto, i altra, *partida per gala en dos*, com el cèlebre robí d'Espronceda, sortida de les mans blanques i polides de na Margarida i na Regina de Manresa.

Nada menos que vint-i-sis pintures xiròies i simpàtiques ens ofereix l'Ariet. Mirant-les i fruïnt-les un home dona compte de què en poc temps ha millorat aquest pintor de debò. Ja li ha provat, ja l'estada al Montseny! Els paisatges *Turó de l'home mort*, sòlit i decoratiu; *Cementiri de poble*, de caient romàntic i *El paller*, un paller calent com foc, són tres botons de mostra que bé valen una botonadura. Un parell de bodegons amb encertada llum d'interior, que tenen molta qualitat, i *Esterrossant*, paisatge amb figura en el qual hi fa un sol que enlluerna, formen un altre tercer que ens parla de la traça d'aquest artista novell, ple de joventut, de bones qualitats i de ganes de treballar.

Que faci molta forrolla.

N'Emili Augusto és un artista ja fet, quina factura realista recorda els pintors alemanys; els seus models són macissos i sapats, respirant salut per tots cantons; són uns models veritablement nusos.

L'oli *El pintor amb llur família*, és el que millor ens diu que l'Augusto és un bon figurista, així com *Llac de muntanya a l'hivern* ens el presenta com un paisatgista de força que sent la seva terra. Demés hi ha a la parada un grapat de testes al pastell i altres pintures que criden la atenció, perquè descobreixen la sensibilitat del seu autor per a sentir la forma de les coses i les coloraines llurs.

I és tan bonic ésser *sensible*!

La Margarida i la Regina de Manresa s'han partit el camp de la pintura com si fos un camp de blat o de fajol; la una cultiva les flors amb una dolça feminitat, l'altra la figura per a entrar pels viaranys del quadro d'assumpte; les dues tenen bon gust i manetes ben insinistrades per a fer coses atraïentes. Jo, francament, si pogués els prendria un quadret a cada una; a la Margarida, que és una florista de primera, li escolliria entre *Flor de tardor*, *Liles i peònies* i *Flor d'ametller*; i a la Regina entre *Fum i records*, *Cap de dona* i *La nena del gat*, m'agraden tant els gats!

Però, i ara? Veig que m'he entretingut massa a les "Layetanas".

Abur!

C. ARBÓ

EXPOSICIO DE NINOTAIRES CATALANS

A Girona amb motiu de la celebració del III Congrés de la Premsa tindrà lloc una exposició Concurs de Nino-

taires Catalans, en el que podran prendre-hi part tots els catalano-balears i aquells artistes que comptin amb més de cinc anys de residència a Catalunya o Balears.

Es concediran dos premis: una copa d'argent i un objecte d'art a les dues millors composicions a jui del Jurat qualificador, els noms de quins components es faran públics dintre pocs dies.

Les caricatures i ninots de caràcter festiu, deuen enviar-se a la Secretaria provisional de la Federació, Pelai, 62, acabant-se el terme d'admissió el dia 15 de maig.

L'exposició de les mateixes tindrà lloc a Girona en els dies 21 a 25 del que corre, essent probable que més tard es traslladi a un dels salons d'art barcelonins.

Volva de neu

Volva de neu que el vent se'n porta,
la meua vida no sé on va;
en va d'amor truca a la porta,
ningú respon al seu trucà!

Anima meua no et turmentis,
no serà res; la vida passa,
la mort arriba... i quan la sentis
llavors la volva al fi es desglança.

I quan acabis d'aquest viure
tanta amargura i tant turment,
llavors de tot te'n podràs riure
tenint el cor feixuc, absent.

I seràs lliure ànima meua
anant camí de l'infinit,
amb aquell goig que no es manlleua,
perquè és un goig indefinit.

Volva de neu que el vent se'n porta,
fes el teu curs sense parà,
de nou d'amor truca a la porta
que un dia o altre respondrà.

MARIA S. BOTS

La son

Un dels misteris més grans de la vida és la son. Hom no sap pas com explicar-se'l. La son ens ve damunt dels ulls com una mà pia que ens clou les celles. Tan tènue, tan dolça com és i venç als homes més corpulents i als esperits més forts. Es una mort petita i fina que ens fa blincar el cap i ens deixa estirats estàticament.

Avui anava pels carrers mort de son. Em sentia la boca pastosa i respirava un alè calent, febrós; les cames se m'encallaven i se'm cloïen els ulls sense donar-me'n compte; feia un badall de tant en tant i els ulls em restaven un poc humits i embotornats de la son que s'hi repenjaven. Em sentia les mans primes i demacrades i la cara esllanguida. Pensava, i el pensament em restava apagat sota una clucaina. Era embriac de dolcesa remolenta i neguitós de no poder-la satisfer.

He arribat a casa, m'he ficat al llit i als dos minuts dormia. Quina alta beatitud dóna la son! Després he somniat llargament un somni suau, estrany, beatífic. He somniat que tenia una corrua d'estels que se'm passejaven pel pit, per les mans i per la cara i em feien un pessigolleig de llum que m'arribava a l'ànima. Dos estels se'm paraven damunt dels ulls i amb les puntes acariciaven llurs

ninetes i un corriol de llum m'arribava fins al cervell. Després he somniat que era arbre carregat d'estels bellugadissos per les branques i que era plantat a mitja serra i volia pujar al cim. A cada embranzida els estels trontollaven un poc i jo em sentia arrapat a terra i amb la voluntat cel amunt i els estels de les branques m'animaven i he anat pujant, pujant, fins a dominar l'altura.

POSANT LA SABATA

El gos: Em sembla noi, que aquesta vegada no et portaran res.

M'he despertat i m'ha dolgut de despertar-me. He restat trist d'haver cabat el somni dolç i m'he tornat a adormir amb la il·lusió de somniar una altra vegada. Que és estranya la son! Fa despullar-nos com si féssim un renunciament de les coses terrenals, com la mort que ens despulla dels béns que posseïm i ens deixa asserenats i forts com si el deixondir fos una renaixença.

La son és una divinitat quieta que impera en el silenci. El silenci és el déu germinador de totes les idees, però quan és invadit per la son, solament és ella la deessa emperadriu que entumeix el seny i alguna que altra volta el deixa córrer un poc fent tintines pel fil misteriós dels somnis. Que és egoista la son! No en té prou de prendre'ns per uns moments el judici de les coses, sinó que àdhuc per dret natural és mestressa i senyora d'una tercera part de la nostra existència, car l'home que en viu setanta en dorm vint o vint-i-cinc.

La son, generalment, ve en la fosca perquè ens pugui sobtar més a pleret i fa dansar les estrelles com si fossin les consciències dels dorments que per mitjà de la son han fugit de la terra i resplendeix en la gran altitud. Es de pensar que són consciències, perquè n'hi ha de tan minúscules que no s'albiren.

JOAN D'ALIÓ

La tribu del Tibidabo té molt èxit; són molts els que la van a veure. Nosaltres no hi anirem a veure-la. Esperem que vagi a viure selvàticament a les Rambles.

Hi ha xòfers que són unes bellíssimes persones, però n'hi ha que en lloc de cervell tenen algun tros de neumàtic. D'aquests últims devia ésser el que el diumenge a la nit, plovent, s'entretenia a esquitxar la gent que passava pel carrer Nou. No obstant, si l'Ajuntament tingués els carrers com cal, encara que un cafre volgués fer cafrades no podria.

No hi ha res més avorrit que una sessió de xistus. Gairebé és tan avorrida com qualsevol del nostre Ajuntament amb en Febrer Sistachs i tot. Oi més, són dues coses que s'assemblen perquè en una sessió de xistus el que menys es fa és xistu, i en la de regidors ídem de ídem.

Cal que ens dirigim altre cop al senyor alcalde, baró de Viver, demanant-li si és possible fer arrancar aquestes pallassades que embruten calamitosament la cèlebre façana del nostre "Teatre Principal". Cada dia hi veiem nous rètols llampants, com si el disfracessin de Carnestoltes. A tota gent de bon gust els ha de molestar.

Els barcelonins aviat comptaran amb una magnífica estació emisora raditelefònica que serà de les millors del món. Els radioients de Barcelona estan, doncs, d'enhorabona. Penseu, però, que seran ben pocs els quins es decidiran a afluixar la mosca cada mes, per tal de fruit de bons programes de música.

Com que aquí és la terra de l'arròs!

Els nostres entusiasmes poques vegades arriben a l'armilla.

Una de les coses que han impressionat més als nostres orfeonistes en la visita a Roma, és l'estàtua de Moisés, de l'immortal Miquel Angel. Ells admiraren l'estàtua, nosaltres admirem al legislador de l'antiguitat que quasi fa la pols a en Calvo Sotelo.

Uns senyors de Toledo, si mal no recordem, anaren a visitar al Sant Pare junt amb l'Orfeó Català i li ofrenaren com a símbol de pau una valiosa creu construïda en una casa d'armes. Què us en sembla d'aquest símbol de pau?

El nostre digníssim Orfeó Català ha obtingut l'èxit més esclatant que hom pugui imaginar-se, a Roma. No cal dir com ens satisfà que la nostra ànima ressoni gloriosa de cap a cap del món, per gràcia de la nostra més alta entitat coral i de la sapientíssima batuta del gran Millet.

L'empresa dels Ferrocarrils Catalans va a començar un nou ramal que anirà de Sant Cugat a Granollers, passant per Sardanyola i altres pobles.

Prometo no fer mai aquest trajecte.

La por guarda la vinya.

A tot Catalunya hi han queixes contra la Companyia de Ferrocarrils Catalans...

No hi ha dret! Tan bona gent que són, i tan vius, que carreguen els morts a l'obrer difunt!

A més, els senyors capitosts anaren a tots els enterraments a fer acte de presència, però quan arribà l'hora de les responsabilitats, les endosaren a un desgraciat que pagà amb llur vida la inèpcia... o el que fos, per no gastar diners en material útil.

Es el que deia un accionista l'endemà d'haver passat l'horrorosa catàstrofe:

—Ja em tocaran dos rals menys per cada acció. Vés si això no hauria hagut de passar a la Companyia del Nord, que hi estan acostumats, i jo no en sóc accionista!...

La pols se'ns menja a tots de viu en viu. Mai de la vida, des de què tenim els cinc sentits—que són pocs, però Déu n'hi doret—mai havíem vist a la bruta i porca ciutat comtal tan asquerosa com ara. Fa pocs dies que un amic nostre a l'arribar a casa seva tan ple de fang i pols, i negre, el seu fill a l'obrir-li la porta cridà:

—Mare! Hi ha un lladre! Un lladre negre!...

El desgraciat no havia conegut al seu pare.

Legim en un diari anglès:

"Sofia.—Han mort sis víctimes més de l'atemptat de la Catedral dels Set Sants. Hi ha molta tranquil·litat."

Menys mal que s'ho prenen així; sols els manca ara bons aliments. Es veu que la pau regna a Varsòvia... i la tranquil·litat a Sofia... Que per molts anys que les coses no s'agafin pels cabells... ni per les metxes!

ACABA DE SORTIR

Mapa de Cataluña e Islas Baleares

Impreso a varias tintas
Tamaño 68 por 70

Escala 1,400,000

Precio: 2 pesetas

CLARASÓ Esculturas

Album de 90 reproducciones de sus mejores trabajos escultóricos.

Ptas. 25

EMILI SALETA I LLORENÇ

A l'ombra del camí

(POESIES)

Pròleg de l'IGNASI IGLESIAS

Preu: 5 pessetes

LLIBRE D'OR DE L'AMOR

Per J. B. RODÉS

PREU: 8 Pesetes

COLECCION DIAMANTE VAN PUBLICADOS 125 TOMOS

1. E. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundo tomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesias y Fábulas, 1.ª serie.
12. — Poesias y Fábulas, 2.ª serie.
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz.
15. Federico Urrecha. Siguiendo al muerto.
16. A. Pérez Nieva. Los humildes.
17. Salvador Rueda. El gusano de luz.
18. Sinésio Delgado. Lluvia menuda.
19. Carlos Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Melgosa. Un viaje á los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Matheu. ¡Rataplan!
23. Teodoro Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos.
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.
26. Ricardo Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Migajas.
28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos.
29. E. Pardo Bazán. Arco iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.
31. M. Matosés (Corzuelo). ¡Aleluyas finas!
32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).
33. — — — — —
34. — — — — —
35. José Estremera. Fábulas.
36. Emilia Pardo Bazán. Novelas cortas.
37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.
38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
39. J. de Burgos. Cuentos cantares y chascarrillos.
40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
41. — — — — —
42. — — — — —
43. Jacinto Laballa. Novelas intimas.
44. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.
45. F. Pi y Margall. Diálogos y Artículos.
46. Charles de Bernard. La caza de los amantes.
47. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
48. Rafael Altamira. Novelitas y cuentos.
49. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.
50. Rodrigo Soriano. Por esos mundos...
51. Luis Taboada. Perfiles cómicos.
52. E. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
53. J. Ortega Munilla. Fina.
54. F. Salazar. Algo de todo.
55. Mariano de Cavia. Cuentos en guerrilla.
56. Felipe Pérez y González. Peccata minuta.
57. Francisco Aleántara. Córdoba.
58. Joaquín Dicenta. Cosas mías.
59. J. López Silva. De rompe y rasga.
60. Antonio Zozaya. Instantaneas.
61. José Zahonero. Cuentecillos al aire.
62. Luis Taboada. Colección de tipos.
63. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.
64. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.
65. Alfonso Karr. Buscar tres pes al gato.
66. Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador.
67. Vital Aza. Pamplinas.
68. Antonio Peña y Goñi. Rio revuelto.
69. Enrique Gómez Carrillo. Tristes idillos.
70. Nicolás Estévez. Calandracas.
71. V. Blasco Ibañeta. A la sombra de la higuera.
72. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
73. Joaquín M. Bartrina. Versos y prosa.
74. Francisco Barado. En la brecha.
75. Luis Taboada. Notas alegres.
76. Xavier de Montepín. La señorita Tormenta.
77. Antonio Zozaya. De carne y hueso.
78. Xavier de Montepín. Muerto de amor.
79. Conde León Tolstói. Venid á mi...
80. Alfredo Calderón. A punta de pluma.
81. Enrique Murger. Elena.
82. Luis Taboada. Siga la broma.
83. Laura García de Giner. La Samaritana.
84. Cyrano de Bergerac. Viaje á la luna.
85. Eugenio Antonio Flores. ¡Huérfana!
86. Iván Tourguenoff. Hamlet y Don Quijote.
87. Alicia Pestana (Cael). Cuentos.
88. Angel Guerra. Al sol.
89. T. Dostoyevsky. Alma infantil.
90. Edmundo de Amicis. Aire y Luz.
91. Laura García de Giner. Valentina.
92. Edmundo de Amicis. Manchas de color.
93. Voltaire. Zadig y Micromegas.
94. Manuel Ugarte. Mujeres de Paris.
95. — — — — —
96. — — — — —
97. — — — — —
98. — — — — —
99. — — — — —
100. — — — — —
101. — — — — —
102. — — — — —
103. — — — — —
104. — — — — —
105. — — — — —
106. — — — — —
107. — — — — —
108. — — — — —
109. — — — — —
110. — — — — —
111. — — — — —
112. — — — — —
113. — — — — —
114. — — — — —
115. — — — — —
116. — — — — —
117. — — — — —
118. — — — — —
119. — — — — —
120. — — — — —
121. — — — — —
122. — — — — —
123. — — — — —
124. — — — — —
125. — — — — —

Precio: de cada tomo Ptas. 0'60

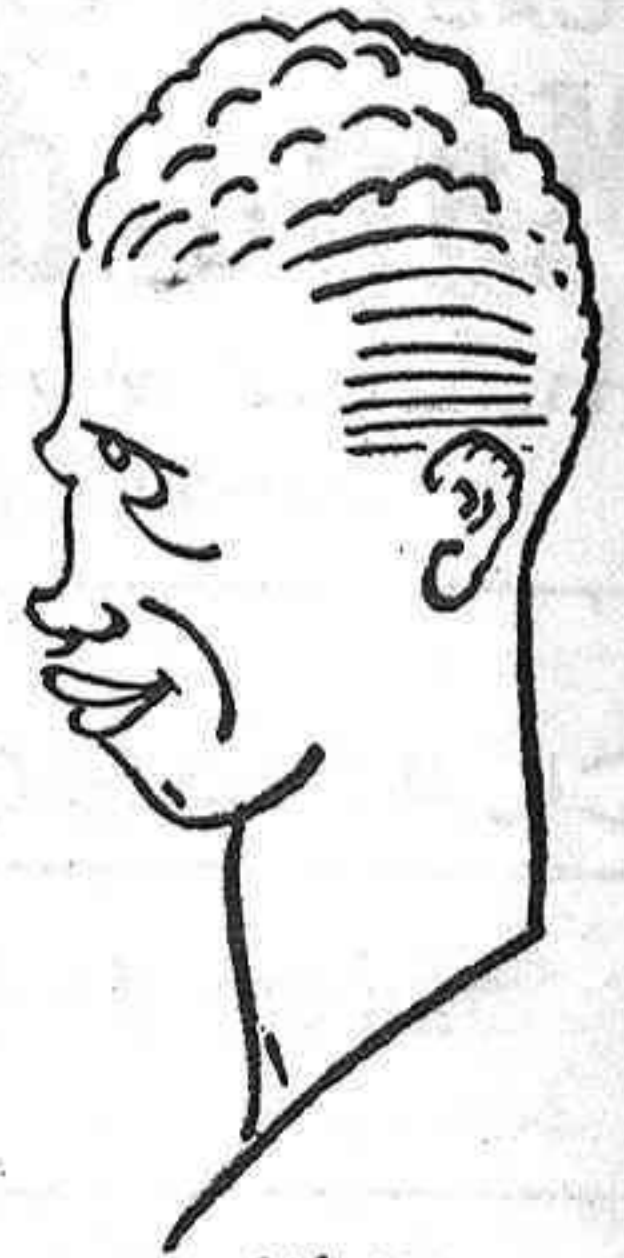
NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés au sentíms per a certíficat. Als corresponsals se'ls otorguen rebalxes.

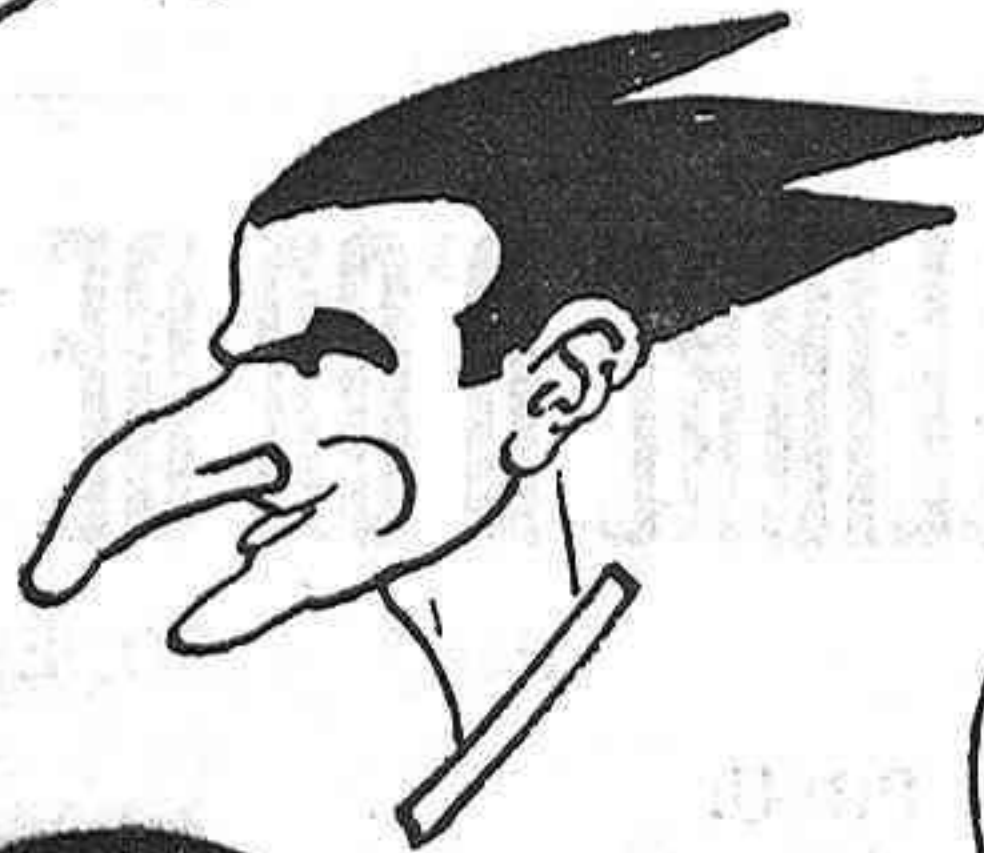
Platko

Planer

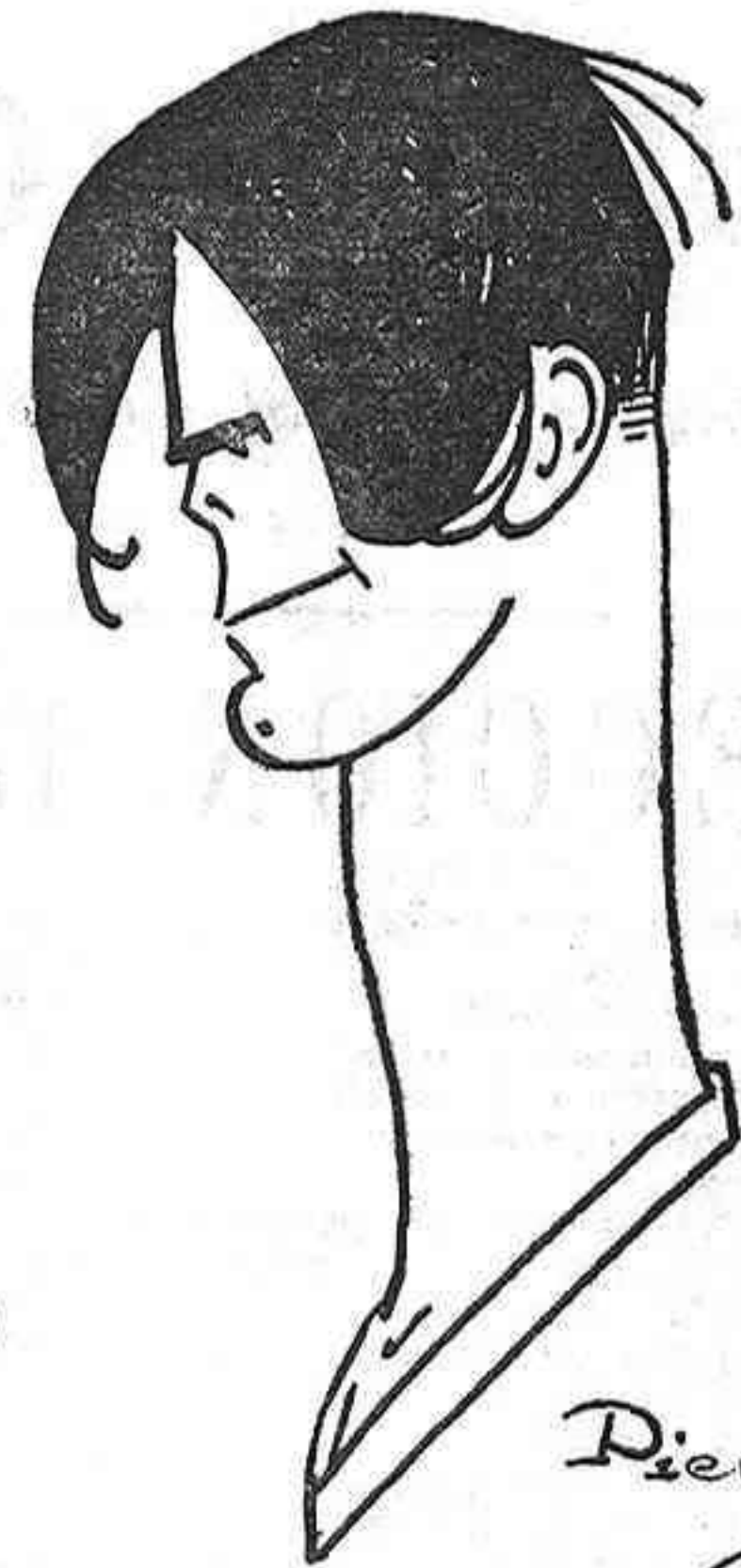
Walter

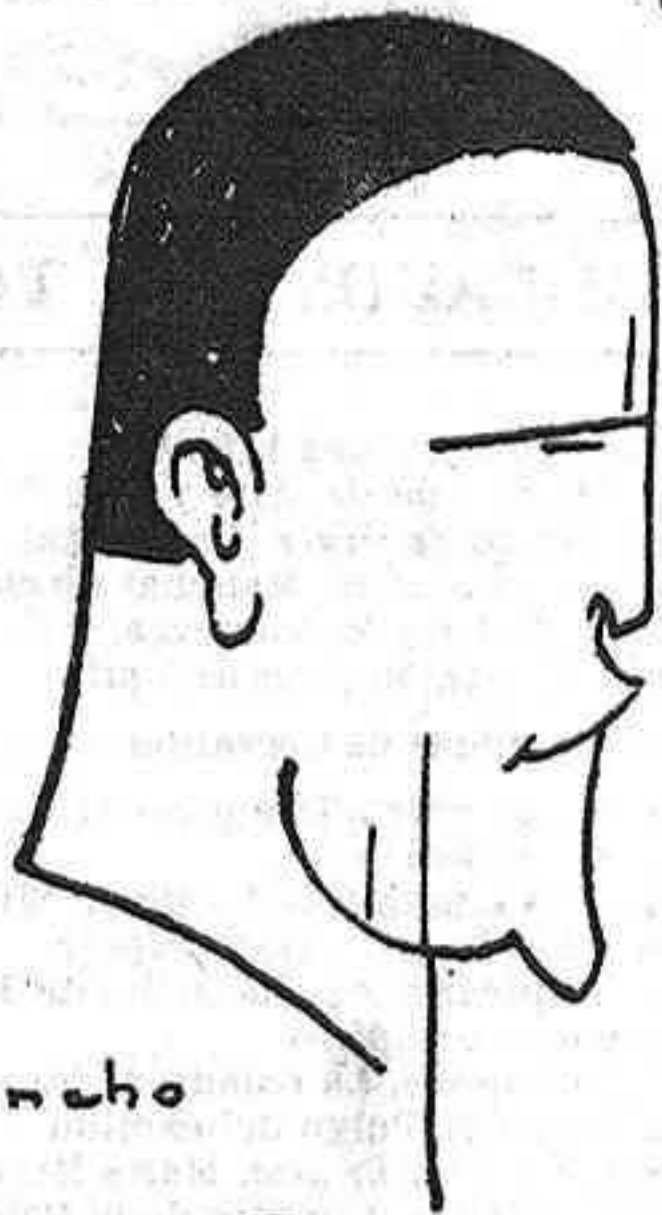
Torralba

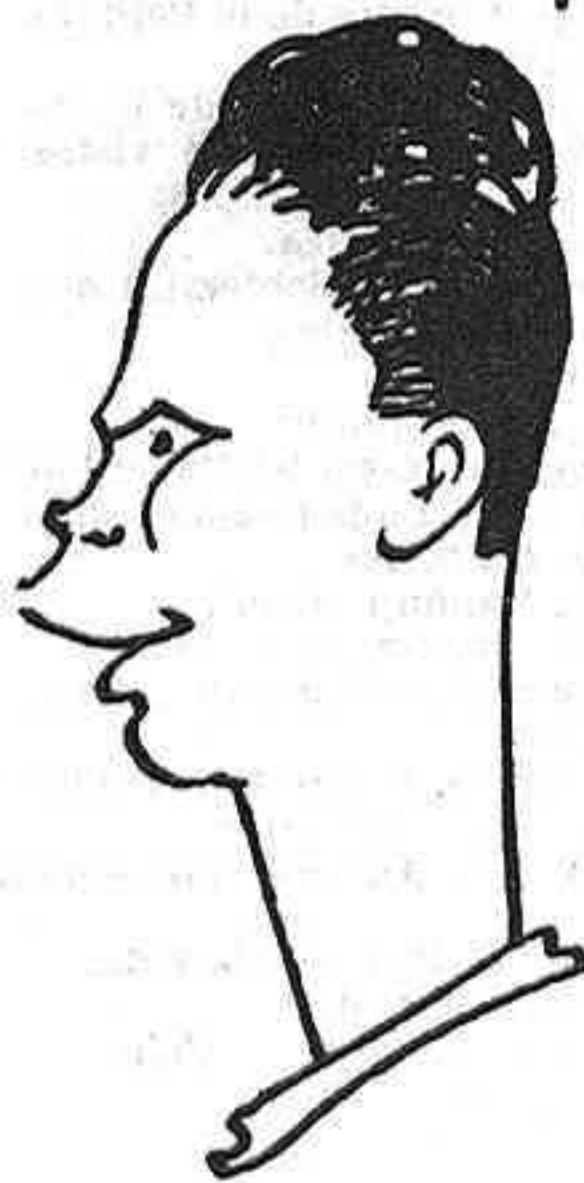
Carullo

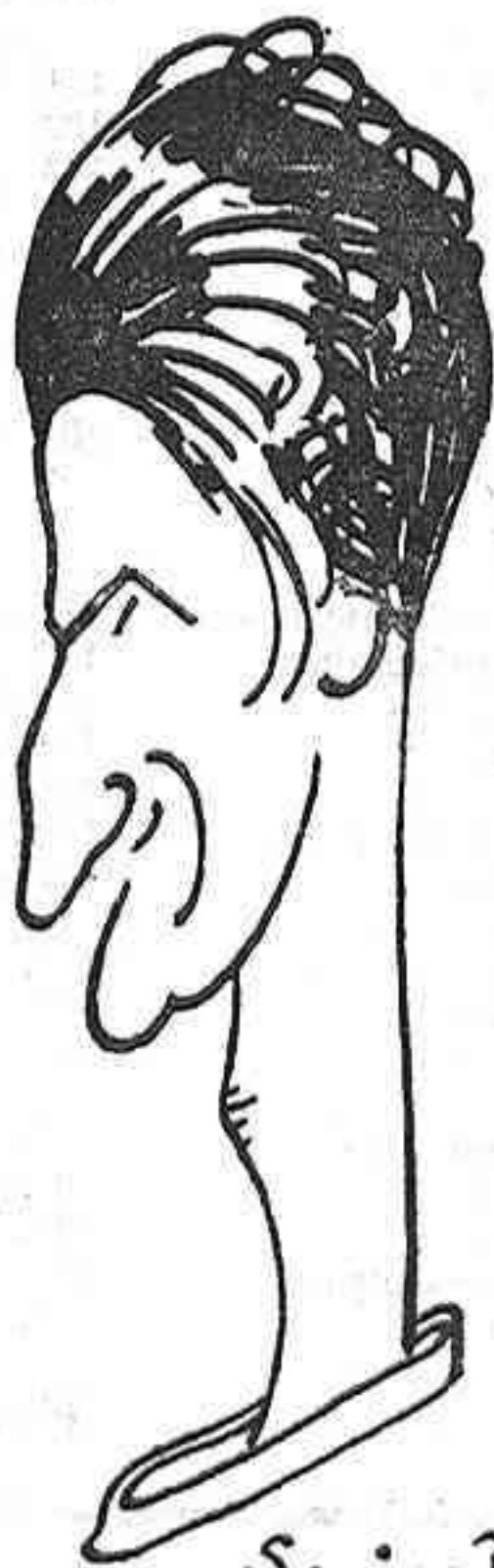
Piero

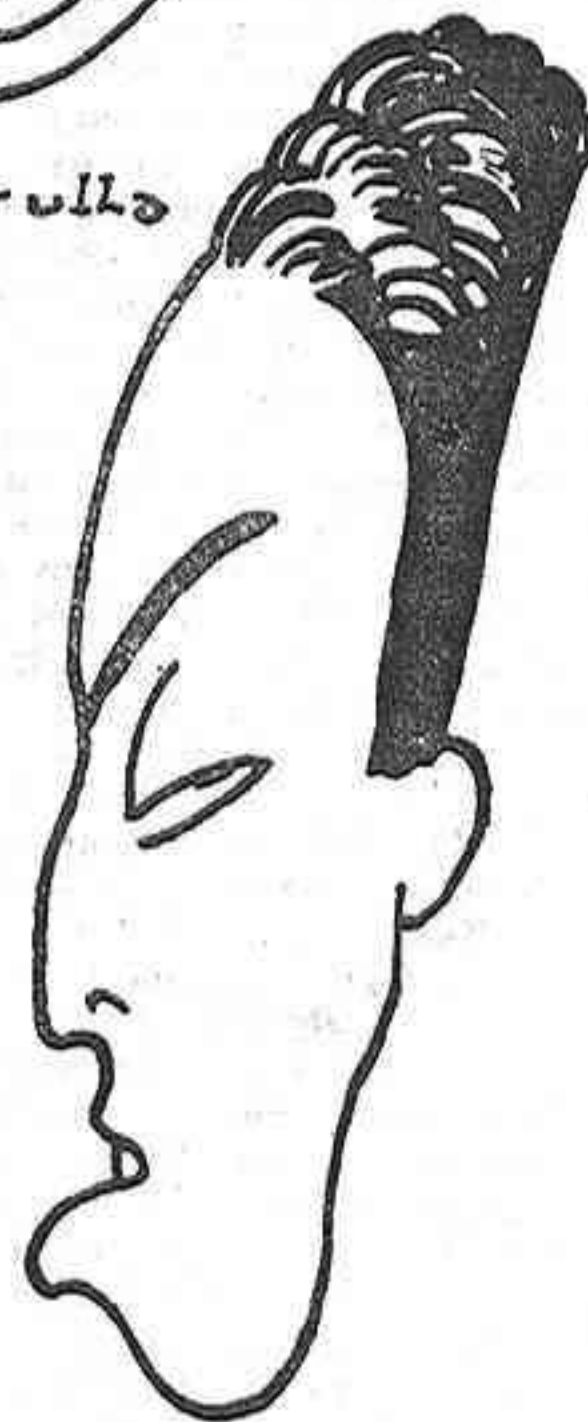
Sancho

Arnau

Sagó Barba

Alcantara

Semiter

de unis nius

SORT D'ELLS

Els triomfadors del Barcelona.